

Ivan Albreht:

Poletni večer.

V mrak se je zavila cesta,
kakor v sanjah gozd šumi,
zvezde že gore na nebu,
zvon že večno luč zvoní.

Dedek za pečjo modruje,
kakšen bil je nekdam svet,
okrog njega zbran posluša
ga mladine zorni cvet.

Tiho, tiho v izbi nizki,
čuda vstvarja dedkov glas:
Tamle kralj Matjaž korači,
otaknil meč si je za pas.

Vile rajajo po gozdu,
rajske ptice žorgole,
bolnemu prinesel deček
časo žive je vode.

Turke mlatijo kristjani,
kakor snopja jih leži,
v slavo božjo zdaj po zmagi
zvon veselo zazvoni — — —

Davni časi, slavni dnevi —
truden je že dedov glas,
v sanjah deca speča raja,
noč objema tiho vas.

Danilo Gorinšek:

Mrak.

Mrak, mrak —
z zanko okrog hiš se plazi,
pa če kje otroka spazi,
v zanko gre mu vsak.

Mrak, mrak —
izpočetka je krilatec,
a krilatec brž je škratec,
če gre v zanko otrok kak.

Mrak, mrak —
kdor na cesti se igra še,
mrak ga v črno malho zbaše,
v luknjo ž njim gre vsak.